

годеница“ на Михаил Кремен²⁰, за да се разрази Лорината подозрителност: „...Всички тия последни дни душата ми е тревожна, очакваща нещо лошо и непоправимо. Вторник вечер – где беше ти? – вечерта преди денят когато ми прати телеграмата?“...

Постепенно, но неотвратимо се уплътнява психологически и съблимната решимост на Лора да спечели любовната война – с цената на гибел; да слее митично победата с поражението, жертването със завоеванието на Вечната Любов, да разруши тленното, но да „купи“ (ако употреба нейния израз) мястото на любовта си в отвъдното. В тази суицидна решимост се дочуват тътените на другата голяма „война“ в живота на Лора – с властната майка, декларираше в писмо до другата си дъщеря Виола желанието си да „успокои“ душата на размирната си щерка. На което Лора задава големия въпрос: „Луда ли е тя и не вижда ли какъв гнет е на душата ми сегашното ми положение, какъв мъчителен убийствен гнет... Ти щеше да се убиваш в промеждутъка на две пиеси, аз бих се убила само за да я накажа, да я смажа под тежестта на едно угризение“ (след 4 април 1912). Лора изповядва на Яворов²¹ омразата си към „оная“ и споделя за майка си и Рачо Славейков: „Аз съм въплотена злоба. Знаеш ли, че искаше тя веднъж да ме накара да вярвам, че съм луда, че ми внушаваше това? Знаеш ли пък, че Рачо ми внушаваше да се самоубия – неотдавна“²²... (Но войната Екатерина – Лора Каравелови е тема на отделен анализ.)

Поетът представя в съда шест писма на Лора, които наистина разкриват суицидните ѝ нагласи, както и склонността ѝ към... наркотици. Уви, пристрастното следствие е решило, че нямат никаква стойност за делото, след което изчезват... Яворов свидетелства в изложението си до Апелативния съд: „Прочетете писмата от Париж, дето тя ме увещава да ѝ изпратя няколко грама кокаин. Вижте, как се радва, как тя тържествува, когато най-после е успяла да се снабди с достатъчно количество

²⁰ Важен психологически документ са писмата на Лора от Париж до майка ѝ, в едно от които тя заявява: „...намирам, че причината, която караше някои глупци да ме харесват, беше моята въртоглавост и лудории. Сега, когато поостарях, това ще изчезне и никой няма да ме погледне“ („Неизвестни писма на Лора“, с. 65). Това е писано през 1904 г., когато Лора е 18-годишна! Очевидно е едно травматично изживяване на „женското“ време, което с годините се е превърнало в реален кошмар при всяко сблъскване с по-младите жени край Яворов, дълбоко фиксиран към митологемата жена „дете“.

²¹ Самият Яворов е наричан от Екатерина Каравелова „Лорин заповедник“ и дори „вампир“.

²² Лора до Яворов. С., 1935, с. 89.